

SAVUNMA
Ahmaklığın Adaleti

Ahmet Altan
Silivri, 12-16 Şubat 2018

Sayın Yargıç,

Ben bugün buraya yargılanmaya değil yargılamaya geldim.

Binlerce masum insanı hapse atmak için yargıyı soğukkanlılıkla öldürenlerin işledikleri cinayetleri yargılayacağım.

Bunu, hukuk tarihine bir “cinayet belgesi” olarak geçecek olan hakkımızdaki iddianame üstünden yapacağım.

Benim insanları cezalandıracak, hapse attıracak bir gücüm yok, öyle bir gücümün olmasını da istemem zaten.

Ama benim cinayeti ortaya çıkaracak, katillerin kimliklerini belirleyecek, kullanılan kanlı ve kalles silahları sergileyecek, olanları dünyaya anlatacak ve işlenen suçları kayda geçirecek bir gücüm var.

Yargılamak, hapse atmak yetkisine sahip olmak değildir.

Yargılamak, gerçekleri kanıtlarıyla anlatmaktır.

Her dürüst insan bu hakka ve yetkiye sahiptir.

Bırakın darbe yapmayı, kendilerini hedef alan zulme itiraz etme imkânına bile sahip olmayan binlerce masum adına da konuşma hakkına sahibim çünkü onların uğradıkları haksızlıkları gördüm, taş duvarlar arasında onların kaderini paylaştım.

Cinayeti anlatmadan önce izninizle size cinayet mahallini gösterebilmek amacıyla hukuku, yargıyı, adaleti bir kez daha tarif edeyim.

Hukuk, insanlığın yaradılışından bu yana insanların birbirlerine çektirdikleri acıların demir gürzüyle biçimlenmiş bir değerler bütünüdür.

Savaşlarla, soykırımlarla, katliamlarla, cinayetlerle, ihanetlerle, zulümlerle, sömürülerle, haksızlıklarla yaralanan insanlığın, kendini kendisinden korumak için yarattığı ve gölgesine sığındığı bir yeryüzü tanrısıdır.

Yapılan her haksızlık bu tanrıyı biraz daha güçlendirip, biraz daha büyütür.

Her haksızlıkla hukukun önemi ve gerekliliği biraz daha iyi anlaşılır.

Her haksızlık çekicinin vuruşu hukuku biraz daha keskin ve belirgin çizgilerle biçimlendirir ama bu çekiç hukuku kıramaz, bozamaz, hiçbir parçasını koparamaz.

Hukuk, Olympos'ta yaşayan bir Zeus gibi dokunulmaz ve ulaşılmazdır.

Her zorba, her zalim, her diktatör hukuku öldürmek ister ama hiçbirinin gücü buna yetmez.

Hukuk ölümsüzdür.

İnsanlardan uzakta, kendisine ihtiyaç duyanların gelip kendisine sığınması için sabırla bekler.

Hukuku, bulunduğu yüce zirvelerden alıp topluma taşıyacak olan yargıdır.

Sağlam zırhlarla kuşanmış yargı, parlak ve güçlü kanatlarıyla hukuk tanrısını topluma ulaştırır.

Hukuk, toplumla buluştuğunda Adalet Tanrıçası ortaya çıkar.

Adalet Tanrıçasının emzirdiği toplumlar huzura, güvene, berekete kavuşur, haksızlıklar önlenir, soygunlar, zulümler sona erer.

Hukuk, yargı, adalet üçgeninde, bu kutsal zincirde vurulabilecek, yaralanabilecek, ölebilecek tek zayıf halka yargıdır.

Bu yüzden her zorbanın, her diktatörün ilk hedefi yargı olur.

Hukuku kanatlarında taşıyarak göklerde uçan bir yargı ne kadar ışıklı, ne kadar güçlü, ne kadar görkemli, ne kadar hayranlık uyandırıcı, ne kadar güven vericiyse, vurulan, yaralanan, ölen bir yargı da o kadar çirkin, o kadar iğrenç, o kadar iticidir.

Yargı vurulup düştüğü anda çürümeye başlar, kurtlanır, kokuşur. Damarlarından kan yerine irin akar.

Ölen ya da ölmekte olan bir yargı öyle korkunç kokar ki cehennem bile o kadar kötü kokmaz.

Bugün Türkiye'yi saran bu çürümüş ceset kokusu, ölmekte olan bir yargının bütün topluma yayılan, herkesi ürküten kokusudur.

Biz, bugün bu davada ölmekte olan bir yargının çürüyüp dağılmakta olan acınası bedenini teşrih masasına yatıracağız.

Hâlâ birkaç onurlu yargıcın çabalarıyla hayata dönmeye, yeniden hukuk tanrısının kanatlı ve kutsal taşıyıcısı olmaya uğraşan ve hepimize küçük de olsa bir ümit veren yargının, ölümü ve çürümeyi istekle kabullenmiş parçalarının ibret verici hâlini göreceğiz.

Robert Müsil, 11 Mart 1937’de, Hitler Avusturya’ya girmeden bir yıl önce Viyana’da yaptığı “Ahmaklık Üzerine” adlı konuşmasında şöyle der:

“Eskiden iyi bilinen bir psikiyatri ders kitabında, ‘adalet nedir’ sorusuna verilen ‘ötekinin cezalandırılması’ yanıtı ahmaklık örneği diye sunulmuştu. Oysa günümüzde bu soru ve bu yanıt üzerinde çok tartışılan bir hukuk anlayışının temelini oluşturur.”

Bugün yaşadıklarımızı bu kadar iyi anlatan bir örnek zor bulunur.

Türkiye’de artık adaleti “ötekinin cezalandırılması” olarak gören bir yargı ve medya var.

“Öteki” de biziz. AKP’nin bütün muhalifleri.

Bir zamanların “ahmaklığının” şimdi “adalet” sanıldığı bir ülkede yargılanıyoruz biz.

Hindistan’dan Norveç’e, Almanya’dan İngiltere’ye, Fransa’dan Brezilya’ya, İtalya’dan Amerika’ya dünyanın bütün büyük gazeteleri bu davaya geniş yer ayırıyorsa... Birleşmiş Milletler’den Avrupa Konseyi’ne, Avrupa Parlamentosu’ndan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı’na kadar birçok uluslararası kuruluş bu davayı yakından izliyorsa bunun nedeni, bu kokuşmuşluğun bütün insanlığın birikimlerine hakaret sayılabilecek bir pervasızlıkla bu davada sergilenmesidir.

Dünya, bu davayı, öldürülmüş bir yargının otopsisini izler gibi dehşetle izliyor.

Ben size bu cinayetin nasıl işlendiğini bütün safhalarıyla anlatacağım ama önce bir gerçeği anlamamız lazım.

Yargı, insanlığın parlak zırhlarla donatılmış bu büyük şövalyesi, kendi içinden birileri ihanet etmeden, hırsları yüzünden ruhunu

ve aklını kaybetmiş zalimler vursun diye gizlice zırhını indirme-
den vurulamaz.

Bir yargı vurulduysa mutlaka ihanete uğramıştır.

Hiçbir gerçek savcı, hiçbir gerçek yargıç, hiçbir gerçek hukukçu
bu ihanete âlet olmaz.

Bu ihanete âlet olmayı reddeden, bütün baskılara rağmen
hukukun gerçeklerini dile getiren, yılmadan ve korkmadan dire-
nen onurlu hukukçularımız, yargının nasıl olması gerektiğini
herkese gösteriyorlar.

Yargının vurulabilmesi için savcı ya da yargıç kılığına girmiş
bazı görevlilerin, cübbelere bürünerek yargıya sızmış olması
gerekir.

İhanetin bu cübbeli işbirlikçilerini nasıl tanıyacağız?

Onları tanımak sandığınızdan daha kolaydır.

Bizim gençliğimizde, solcuları düşman belleyen bu devlet,
adamlarını çeşitli kılıklar altında solcuların arasına sokardı.

O zamanlar, gerçek kimliklerini saklayan kılık değiştirmiş bu
adamları nasıl tanıyacağımızı babam bize öğretmişti.

“Bu adamların” demişti, “utanması yoktur. Her türlü aşağılan-
mayı, hakareti, istiskali sineye çekerler. Onların bir görevi vardır
ve o görevi yerine getirmek için utanma duygusunu ruhlarından
silip atarlar.”

Yargıdaki meslek hainlerini bulmak mı istiyorsunuz?

Kimin utanmadığına bakın.

Kim utanma duygusunu ruhundan silip attıysa yargının haini
odur.

Ben size hemen iki örnek göstereceğim.

Bu davanın iki savcısı.

Hiçbir utanmaları yok. Açıkça yalan söylüyorlar.

Yazdıkları iddianamelerdeki hukukî çarpıtmaların bu ülkedeki ve dünyadaki meslektaşları tarafından nasıl küçümseneceği, kendilerinin bu hukukî zırvaları yazdıkları için nasıl aşağılanacakları umurlarında bile değil.

İsimlerinden ve meslekî onurlarından vazgeçmişler.

Yargının içine sızıp, yargıyı öldürenlere suç ortaklığı yapıyorlar.

Görevleri bu çünkü.

Yargıyı öldürsünler ki bu dava gibi davalarla siyasi iktidarın muhalifleri hapselere atılıp susturulabilsin.

Elbette bu onursuz görevde yalnız değiller. Bugün hapishaneleri dolduran binlerce masumu o hapishanelere gönderenler de aynı kirli görevin parçaları.

Peki, insanlığım en onurlu, en değerli mesleklerinden birine sahip olmuş bu insanlar neden böylesine yüce bir onurdan vazgeçerek yargıya ihanet ediyorlar?

Daha az sayıda olan bazıları, kötülüğü onurdan daha çok sevdiikleri, kirli bir iktidarın eteklerinde dolaşarak insanlara haksızlık yapmanın o şeytanî zevkini tatmak istedikleri için bu ihanete talip oluyorlar.

Ama asıl büyük çoğunluk, bugün geldikleri görevlere mesleklerine ihanet etmeden gelemeyecek kadar yeteneksiz ve donanımsız oldukları için bir makam, bir mevkî kapabilmek arzusuyla kaygan karakterleriyle bu kötülük balçığının içine karışıyorlar.

Bu tür zorba iktidarların en büyük çıkmazı buradadır zaten, mesleklerine ihanet etmeye razı hainlerle çalışabilmek için sürekli olarak çevrelerindeki kadroları en değersizler arasından seçmek zorunda kalırlar.

Bu iktidarlar, beyinsel bir ışığı olmayan, yaratıcılıktan ve dürüstlükten yoksun bu kadrolarla karanlıklaşmaya, çekici bir pırıltıdan yoksunlaşmaya başlarlar.

Böyle siyasi iktidarlar, birlikte çalışmak için sürekli olarak daha değersiz, daha değersiz, daha değersiz insanlar buldukları için kendilerini de ölüm kokulu bir çürümüşlüğe mahkûm ederler.

Bir bu değersizleşmeyi, bu acıklı ölümü sadece yargıda görmüyoruz.

Yargının öldürüldüğü cinayette erkete görevini üstlenen medya da kendi içindeki yeteneksiz, yeteneksiz oldukları için de ihanetten başka hiçbir yolla bugün buldukları yerlere gelemeyecek insanlarla dolu.

Siyasi iktidarın muhaliflerini susturabilmek için yalan söylüyor, iftira atıyor, gerçekleri çarpıtıyor, mesleklerini öldürüyorlar.

İhanetleri karşılığında ağızlarına burunlarına para tıkkıştırılmış, gözümüzün önünde gerdanı göbeği katlanarak büyüyüp semirmiş, fikir kerhanesinin bu tombul sermayelerini iktidar medyasının çürümüş çamur kokan sayfalarında her gün görüyoruz.

Bunların kirli kalabalığı, bir kutup yıldızı gibi doğru yolu gösteren dürüst ve cesur gazetecilerin bütün ülkeye umut ve güç veren parıltısını örtmeye hiçbir zaman yetmiyor elbette.

Haksız bir gücü ele geçirmek ve toplumlarını korkuyla esir almak isteyen her iktidar gibi bugünkü siyasi iktidar da bütün kurumları kezzap banyolarında eriyip yok ediyor.

Bugün Türkiye’de Mezarlıklar Müdürlüğü dışında düzgün çalışan tek bir müessese bile kalmadı.

Yargı çöktü, medya çöktü, ordu çöktü, eğitim çöktü, sağlık çöktü, ekonomi çöktü, dış politika çöktü, asayiş çöktü, parlamento çöktü, siyaset çöktü, ahlak çöktü.

Çökmeyen hiçbir şey kalmadı.

Tek bir adam hak etmediği bir gücü ele geçirmek, mutlak iktidara sahip olmak istediğinde bu durum kaçınılmazdır.

Toplumun sağlığını bozmak, o toplumun düzenli çalışmasını sağlayacak bütün kurumlarını öldürmek, her yere değersiz hainler doldurmak zorundadır.

Bir adamın “mutlak iktidara” sahip olduğu her toplum eninde sonunda çöker, milyonlarca insanın ortaklaşa oluşturduğu iktidarı emerek tek bir noktada topladığınızda, ortak zemini eritir, bir girdap gibi tek bir noktadan hiçliğe akıtırsınız.

O mutlak iktidar, toplumun içine akıp kaybolduğu bir kara deliğe dönüşür.

Bugün iktidarı mutlaklaştırıp tek bir noktada toplamak için atılan her adım o kara deliği büyütüp onun uğursuz çekimini artırıyor.

Bu ülkenin tek şansı, o kara delikte tümüyle kaybolmadan önce, o kara deliği oluşturan iktidarı seçim sandığında bitirmektir.

Ki bunun gerçekleşeceğini düşünüyorum.

Türkiye’nin her şeye rağmen yaşama içgüdüsunü kaybetmediğine güveniyorum.

Bu ÷lke bir mucizeler ÷lkesidir. Bu halk nice badireyi atlatmış, nice kara deliğin kenarından son anda g÷sterdiği refleksiyle sıyrılıp ge÷miş, en zor zamanlarda mucizeler yaratmıştır.

Bu refleksi g÷sterebilmesi için “mutlak iktidar” olma ihtirasıyla yanan insanları iyi tanınası gerekir.

Bu insanlar, doğadaki k÷t÷l÷đün insanlık âlemindeki yansımalarıdır.

Vahşi ve insafsızdırlar.

Merhamet duyguları yoktur.

Ve bu insanlar başına geçtikleri toplumlara daima ölümü getirmişlerdir.

Huzur, güven, rahatlık onların düşmanıdır.

Onlar kaosa ve savaşa muhtaçtırlar.

Böyle insanlardan birini başına geçirip de kaosu, savaşı, iç savaşı, ayaklanmayı, ölümü tatmamış bir toplum yoktur.

Bunlara iktidara geçmek yetmez.

İnsanların kendilerinden korkmalarını isterler. Çünkü bildikleri tek insanî duygu korkudur. Onun için sürekli korku yayarlar.

Onların en büyük gücü ve güçsüzlüğü yaydıkları bu korkudadır. Yaydıkları korku onların iktidarının besini ve zehiridir.

Korku bir süreliğine insanları büyüler ve onları kendi etrafında toplar, kitleler kendilerini korkutana karşı zavallıca bir hayranlık duyar, korkutan adamın korkutucu gücünü paylaşmak için ona doğru kayarlar.

Ama aynı zamanda bu korku onların ruhunu ezer, varlıklarını sivilikleştirir, kişiliklerini kemirir. Hayranlıklarının altına sakladıkları aşağılanmışlıkları gizli bir imbikten geçerek damla damla öfkeye ve düşmanlığa dönüür.

Bu öfke bir yerde mutlaka ortaya çıkar.

Bugünkü rejimi ayakta tutan bu korku, o iktidarın da sonu olacaktır.

Bu kadar korkuya hiçbir toplum dayanamaz çünkü.

Hiçbir iktidar korku ve şiddetle uzun süre ayakta kalamaz.

Napolyon Bonaparte'ın dışişleri bakanı Talleyrand'ın dediği gibi "süngüyle her şeyi yapabilirsiniz ama üstüne oturamazsınız."

Bugünkü siyasi iktidar süngünün üstüne oturmaya çalışıyor. Onun için de eninde sonunda seçimleri kaybedecek ve iktidardan devrilecek.

Zaten bugünkü iktidar bu ihtimali gördüğü için 15 Temmuz darbesini alabildiğine kullanarak muhalefeti susturmaya, herkesi darbecilikle ve teröristlikle suçlamaya çalışıyor.

Biz de bu sindirme kampanyasının sonucunda bugün hapisteyiz ve müebbetle yargılanıyoruz.

Bu devlet bizi 15 Temmuz darbesini yapmakla suçluyor.

Açık bir yalan bu.

Bunun yalan olduğunu, bizim darbeye hiçbir ilgimiz olmadığını yıllarca bizi izlemiş olan istihbarat teşkilatı da, polis de, bu iddianameleri yazan savcılar da biliyorlar.

Zaten o yüzden ortaya tek bir kanıt bile koyamıyorlar. Darbeciliğin kanıtı dedikleri üç yazıyla bir televizyon konuşması işte o yüzden.

Bu nedenle Anayasa Mahkemesi, birkaç yazıyla bir konuşmayı delil diye gösterip insanları tutuklamanın anayasaya göre açık bir hak ihlali olduğuna karar verdi.

İktidar yalanlara dayalı bu “darbecilik” suçlamasını sürdürdükçe benim de 15 Temmuz’la ilgili kuşkularım artıyor.

15 Temmuz’u bahane ederek benim hakkımda böyle fütursuzca yalan söyleyen bir güç neden başka konularda da yalan söylemesin?

Bugün oturduğum hapisane hücrelerinde 15 Temmuz’dan en fazla kuşku duyma hakkına sahip insanlardan biri benim.

Ve çok açık kuşkularım var.

Nedir bu yüzlerce insanın ölümüne, binlerce insanın yaralanmasına yol açan, Erdoğan’ın “Allah’ın lütfü” olarak değerlendirdiği ve sonunda onu mutlak iktidara getiren yeryüzünün en ahmakça darbesi?

Tarihte bu kadar alçakça ve bu kadar ahmakça yapılmış, bu kadar esrarengiz başka bir darbe girişimi var mı?

Var.

Hem de bizim tarihimizde 15 Temmuz’a çok benzeyen uğursuz bir örnek bulunuyor.

Yüz yıl önceki 31 Mart askerî ayaklanması.

Ben şimdi size benzerlikleri anlatacağım ve çok şaşıracaksınız.

1909'daki 31 Mart ayaklanmasını aynı 15 Temmuz gibi dindar olduğu söylenen askerler yaptı.

31 Mart ayaklanmasına katılan asker sayısı üç bin civarındaydı.

Resmî açıklamalara göre 15 Temmuz'a katılan asker sayısı beş bin civarında.

İkisinde de ayaklananlar çok küçük bir sayı.

İkisinde de ordunun ana gücüne karşı direnecek bir isyancı güç yok.

31 Mart'tan önce din kisvesi giymiş adamlar kışlalara gidip askerleri kışkırtıyordu. İttihatçıların istihbaratı bunu farkındaydı ama ses çıkarmadı.

15 Temmuz'dan önce darbe olacağını devlet ve siyasi iktidar biliyordu. Hattâ iktidara yakın bir gazeteci daha Nisan ayında darbe olacağını ve darbeyi kimin yapacağını açıkça yazdı. Ayrıca 15 Temmuz günü, darbeden saatler önce bir subay MİT'e giderek askerî hareketin başlayacağını bildirdi.

31 Mart ayaklanması başladığında İstanbul'daki Birinci Ordu bu ayaklanmayı rahatça bastırabilirdi. Harekete geçmemesi emredildi.

15 Temmuz'da, bugün Genelkurmay İkinci Başkanı olan generalin açıklamasına göre "birlikler kışladan çıkmasın" emri verilseydi darbe önlenenecekti. O emir verilmedi.

31 Mart ayaklanmasının askerî komutanı kimdi bugün hâlâ bilinmiyor.

15 Temmuz darbesinin askerî komutanı kim bilinmiyor.

İkisinde de askerî hareket var ama kimliği açık, net bilinen bir askerî komutan yok.

31 Mart'ta isyancılar hunharca cinayetler işlediler.

15 Temmuz'da darbeciler hunharca cinayetler işlediler. Elleriindeki silahlar daha gelişmiş olduğu için kurbanlarının sayısı da çok daha fazla oldu.

31 Mart'ta isyancılar Harekât Ordusu İstanbul'a girince ciddi bir direniş göstermeden bir günde teslim oldular.

15 Temmuz darbecileri halk ve ordu harekete geçince ciddi bir direniş göstermeden üç saatte teslim oldular.

31 Mart, İttihatçılara karşı yapıldı ama ayaklanma İttihatçıların kesin ve mutlak iktidarı ele geçirmesini sağladı.

15 Temmuz, AKP'ye ve Erdoğan'a karşı yapıldı ama darbe sonucunda Erdoğan kesin ve mutlak iktidarı ele geçirdi.

31 Mart'tan sonra İttihatçılar daha önceden fişledikleri binlerce muhalifi tutukladı.

15 Temmuz'dan sonra AKP daha önceden fişlediği binlerce muhalifi tutuklattı.

31 Mart'tan sonra tutuklanan siyasi muhalifler o kadar kalabalıktı ki hapishanelere sığmadıkları için hapisteki âdi suçlular serbest bırakıldı.

15 Temmuz'dan sonra tutuklanan siyasi muhalifler o kadar kalabalıktı ki hapisteki âdi suçlular serbest bırakıldı.

31 Mart'tan sonra İttihatçılar büyük bir baskı ve korku rejimi kurdu.

15 Temmuz'dan sonra AKP büyük bir baskı ve korku rejimi kurdu.

Şimdi biri bana bu iki uğursuz ve lanetli olay arasındaki benzerlikleri açıklasın.

Nasıl oldu da İttihatçılara karşı olan bir askerî kalkışma İttihatçıların, Erdoğan'a karşı olan bir askerî kalkışma Erdoğan'ın mutlak iktidarına yol açtı.

Niye bu iki kalkışma da daha önceden bilindiği hâlde önlenmedi?

“15 Temmuz'u sen yaptın” diye yalan söyleyip beni hapse atmak kolay ama bu sorulara cevap vermek o kadar kolay değil.

Zaten o yüzden AKP, 15 Temmuz'un sırlarının açıklanmasını değil, üstünün kapatılmasını tercih ediyor.

“Neydi bu 31 Mart” diye soranların “hain” ilan edilmesi gibi “neydi bu 15 Temmuz” diye soranlar da “hain” ilan ediliyor.

31 Mart'ın içyüzünün araştırılması bizzat İttihatçılar tarafından önlendi.

Askerî bir başarıya ulaşma şansı asla bulunmayan bu ayaklanmanın esrarı hiçbir zaman çözümedi.

Ama “devletin tehlikede” olduğu iddiasının ve olağanüstü baskıların mazeretinin ateşini her zaman taze tutan bir yağlı çıra olarak kullanıldı.

15 Temmuz darbe girişiminin hiçbir askerî başarı şansı yoktu.

Beş bin kişilik bir güçle 500 bin kişilik bir ordunun yenilgiye uğratılmayacağını anlamak için askerî deha olmak gerekmez, sayı saymayı bilmek yeter.

15 Temmuz'un toplumun tabanında da bir karşılığı yoktu.

Darbeye karşı yiğitçe sokağa çıkan kitleler bunu kanıtladı zaten. Toplumun bütün kesimleri bu kanlı ve kalles girişime karşı çıktı. Toplum bir bütün hâlinde bu ahlaksız vahşeti lanetledi.

Peki, akıldan ve insaftan yoksun bu kanlı girişim nasıl gerçekleşti?

Daha darbeden dört ay önce darbenin yapılacağı gazetelerde yazıldığı, bu konuda ihbarlar geldiği hâlde darbe neden önlenmedi?

Bu hayatî sorulardan hiçbirine açık ve net bir cevap verilmedi.

Onun yerine köy imamlarından, öğretmenlerden, pastacılarından, işadamlarından, gazetecilerden, öğrencilerden, akademisyenlerden oluşan bir kalabalık ‘bunlar darbeci’ denilerek alelacele toplanıp hapishanelere atıldı.

31 Mart’tan sonra her İttihatçı muhalifine ‘mürteci’ yaftası yapıştırıldığı gibi 15 Temmuz’dan sonra tutuklanan binlerce insana da ‘FETÖ’cü’ damgası vuruldu. ‘Fetullahçı Terör Örgütü’ üyesi oldu hepsi.

‘FETÖ’cü’ kavramı asla tarif edilmeyerek, özellikle muğlak bırakılarak, AKP’nin bütün muhaliflerini içinde toplayacak lanetli bir balık ağı gibi toplumun üstüne atıldı.

Bütün muhalifler bu ağın içine sokuldu.

Şimdi ben soruyorum.

Nedir bu FETÖ’cü denilen insanın tanımı?

Darbeye en küçük bir bağı, bağlantısı olmayan insanlar neden hapiste?

Hangi hukukî kıstasa dayanılarak, iktidarı eleştiren herkes bu kızgın damgayla damgalanıyor?

Bir de ‘‘FETÖ’cü olmadığı hâlde FETÖ’ye yardım edenler’’ diye yeni bir insan türü çıktı.

Bu adamlar kim?

Neden FETÖ’cü olmadıkları hâlde bir din ayaklanmasına yardım ediyorlar?

‘‘FETÖ’ye yardım etmenin’’ kıstasları neler?

İktidara muhalif olmak bu suçla suçlanmak için yeterli mi?

Bunların açık ve net cevapları asla ama asla verilmedi.

Hiçbir zaman da verilmeyecek.

Çünkü ancak bu kavramları bir belirsizlik bulamacı olarak tuttuğunuzda AKP’nin bütün muhaliflerini içine tıkabileceğiniz genişlikte bir hapisane oluşturabiliyorsunuz.

Ben FETÖ’nün darbesine katılıyorum, Mehmet Altan katılıyor, Cumhuriyet Gazetesi’nin yazarları katılıyor, Nazlı Ilıcak katılıyor, Osman Kavala katılıyor, insan hakları savunucuları katılıyor... Ya da ‘‘FETÖ’cü olmadıkları hâlde’’ FETÖ’ye yardım ediyorlar.

Bunlar yetmiyor, Kemal Kılıçdaroğlu’nun, Meral Akşener’in, hattâ Abdullah Gül’ün de bu tarif edilmeyen suçun kapsamına alınabileceğine dair tehditkâr imalar yapılıyor.

Bütün bu insanlara baktığınızda aslında tarif edilmeyen o tuhaf kavramların açık tanımını buluyorsunuz.

Erdoğan’a muhalefet ediyorsan ya FETÖ’cüsün, ya FETÖ’cü olmadığın hâlde FETÖ’ye yardım ediyorsun ya da her an bu yaftalardan biri alnına yapıştırılabilir.

Üstelik bu kadar da değil.

Bugün AKP'li olup da Erdoğan'a itiraz edecek herhangi biri de bu tanımlardan birinin içine sokulabilir.

Türkiye'de Erdoğan'dan başka FETÖ'cülükle ya da FETÖ'ye yardım etmekle suçlanmayacak herhangi biri var mı?

Genelkurmay Başkanı da, burada bizi yargılayan yargıçlar da, muhalefet liderleri de, işadamları da her an bu suçlamanın muhatabı olabilirler.

Tek suçlama biçimi de bu değil.

FETÖ'cü grubuna sokulmayanlar için ayrı bir kategori daha var.

“PKK terör örgütüne yardım edenler” kategorisi.

Başta Selahattin Demirtaş olmak üzere HDP milletvekilleri ve Kürt muhalifler de bu kategoriden hapse atılıyor.

Bir de, “suçluların *crème de la crème*”i diyebileceğimiz, benim de aralarında bulunduğum üçüncü bir kategori bulunuyor.

Bunlar hem FETÖ'ye hem de PKK'ya yardım ediyorlar.

15 Temmuz'da darbeyi yapıyorlar, Güneydoğu'da PKK'yla birlikte dövüşüyorlar.

Benim de aralarında bulunduğum bu “elit” suçlular artık nasıl bir manyaklarsa nerede silah görseler oraya koşuyorlar.

Görüldüğü gibi Erdoğan'a muhalefet eden, tek adam rejimine karşı çıkan herkes için kullanılacak bir suç el altında bekliyor.

Türkiye için bir trajedi, dışardan seyredenler için bir komedi olan bu tuhaflıkların iki önemli amacı bulunuyor.

Birincisi, toplumda büyük bir şiddet ve korku yaratarak Erdoğan'a muhalefet etmeyi engellemek.

İkincisi de 15 Temmuz'la ilgili ciddi soruların sorulmasını, kavram kargaşasıyla yaratılan bir sis perdesiyle önlemek.

Peki, bu amaçlara ulaşılabildi mi?

Hayır.

Ardı ardına yaptığı hatalar sonunda Erdoğan bugün AKP tabanında bile eleştiriliyor ve yayınladığı Kanun Hükmünde Kararnamele taraftarlarınca bile kuşkuyla karşılanıyor.

15 Temmuz muamması toplumun zihninde her gün biraz daha büyüyen bir soru işareti olarak duruyor.

Bütün bu şiddetin, baskının sonucunda ne oldu?

Devletin bütün kurumlarıyla birlikte yargı da vurulup komaya sokuldu.

Yargı vurulmadan bu kaos yaratılamazdı çünkü.

Diri bir yargı bu kaosu, bu suç ve kavram anarşisini önlerdi. Toplumun ve devletin düzenini korurdu.

Erdoğan'ın kızdıklarını tutuklayıp, Erdoğan'ın yabancı devlet görevlileriyle yaptıkları pazarlıklar sonucunda bırakılmasını istediklerini bırakmazdı.

Tutuklamaları da bırakmaları da yasa ve düzen içinde gerçekleştirirdi.

O zaman da zaten binlerce masum hapse atılmaz, mahkemelerde kanıtsız iddianamelerle gülünç duruşmalar gerçekleşmezdi.

15 Temmuz darbesini bizzat gerçekleştirirken suçüstü yakalananlarla, bu darbeye onlarla işbirliği yaptıkları somut belgelerle kanıtlananlar yargılanırdı.

Eğer bu yapılsaydı, işte o zaman 15 Temmuz ahmaklığının iç yüzünü, hangi hesaplarla gerçekleştirildiğini hep birlikte öğrenirdik.

Ama bunun istenmediği, 15 Temmuz gerçeklerini sulandırıp saklamak için binlerce insanın hapishanelere doldurulduğu anlaşılıyor.

Bu nedenle Anayasa'nın açık hükmüne rağmen Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına mahkemeler uymuyor, yargıçlar anayasa suçu işliyor.

Suçlular suçsuzları yargılıyor.

Şimdi gelelim bugünkü iktidarın asla yapmadığı ve yapamayacağı bir işi yapmaya, söylediklerimizi somut verilerle kanıtlamaya, yargının nasıl vurulduğunu belgeleriyle ortaya koymaya.

Söylediklerimi kanıtlayacak belge elinizde.

O belge bu mahkemeye verilen iddianame.

Bu iddianameyi tek tek maddeler hâlinde incelediğimizde hem hukukî bir kaosun nasıl yaratıldığını, hem gerçeklerin nasıl çarpıtıldığını, hem amacın nasıl muhalifleri susturmak olduğunu, hem de yargının nasıl ihanete uğradığını hep birlikte göreceğiz.

İlk önce bütün dünyaya "aaa" dedirtecek, duyan herkesi şaşırta-
cak bir örnekle başlamak istiyorum.

Hem soruşturma savcısının hem de son mütalaayı yazan savcının önümüze koyduğu şaşkırtıcı bir çelişkiyi birlikte göreceğiz.

Benimle ilgili iddiaların başında yer alan bölüm bu.

Bu savcılara göre, kolorduları, tümenleri, tugayları, zırhlı birlikleri, topları, tankları, binlerce askerleri olan İstanbul'daki Birinci Ordu'nun generallerinin emirlerine kar gelerek toplanıp, "bütün siyasi parti liderlerini tutuklamak" için hazırlık yapmaları bir "darbe girişimi" değil.

Ben bu askerî hazırlığın haberini 2010 yılında yayımladığım için iddianameye buradan başlıyorlar.

Ve diyorlar ki "o darbe girişimi sayılmaz."

Şimdi işin en hoş yanına geliyoruz.

Generallerin bu hazırlıklarının "darbe girişimi olmadığını" söyleyen savcılara göre "asıl" darbe girişimi ne?

Topu, tüfeği, silahı, askerlerle en küçük bir ilişkisi olmayan üç yazarın bir televizyon programında Erdoğan'ı eleştirmesi "asıl" darbe girişimi.

Erdoğan'ın mutlak iktidarında "darbe" tanımının nasıl değiştiğini görüyor musunuz?

Artık generaller değil, yazarlar darbeci.

Niye böyle?

Çünkü artık siyasi iktidar generallerden korkmuyor, askerî vesayet döneminin generallerinin bütün özlemlerini yerine getiren politikalarıyla generallerden korkacakları bir şey yok.

Ama yazarlardan korkuyorlar.

Silahlar değil kalemler korkutuyor onları.

Çünkü kalem, silahın ulaşamayacağı bir yere, toplumun vicdanına ulaşıyor.

İktidarı da en çok toplumun vicdanı dehşete düşürüyor çünkü o vicdanı pâre pâre edecek, kan içinde bırakacak işler yaptıklarını biliyorlar.

Bütün toplumu saran yolsuzluk ve rüşvet ağının ortaya çıkması fikrinden ödleri patlıyor.

Onun için toplumun vicdanına ulaşacak her kalemi, her sesi, öldürdükleri yargının altına hapsedmeye uğraşıyorlar.

Bunda o kadar ısrarlılar ki görevlendirdikleri savcı sanki hiçbir duruşma yapılmamış, biz bu garip iddiaları açıkça çürütmemiştik gibi aynı temelsiz iddiaları yeniden yazıyor.

Savcının o “darbe girişimi değildi” dediği generallerin Balyoz Semineri ile ilgili haberi yayınlayan Taraf Gazetesi’nin genel yayın müdürü bendim.

Bu iddianamede sözü edilen Birinci Ordu’daki semineri generaller Genelkurmay’ın emirlerine açıkça karşı gelerek düzenlediler.

Konuşmaları kendileri kayda aldılar ve o kayıtlar bugün devletin arşivinde duruyor.

O seminerde açıkça “politik liderleri tutuklamak,” “halkı yanlarına çekmek için Yunanistan’la savaş çıkarmak,” isim isim açıkladıkları listedeki belediye başkanlarını zorla değiştirmek, askerî vesayetin 200 bin muhalifini gözaltına alıp stadyumlara doldurmak için hazırlık yaptılar.

Savcıya göre bu darbe girişimi değildi.

Bizim üç yazar televizyonda yaptığımız konuşma darbe girişimiydi.

Generallerin konuşmaları da, bizim televizyondaki konuşmamız da devletin arşivinde.

Getirip iki konuşmayı da burada dinleyelim.

Bu ülke halkı, ölmüş bir yargının “darbe” anlayışını açıkça görsün.

Generallerin düzenlediği bu Balyoz seminerinden söz ediyoruz çünkü savcı 2016’da yapılan 15 Temmuz darbe girişiminde benim rol aldığının ilk kanıtı olarak 2010 tarihinde yayımladığım bu haberi gösteriyor.

Altını çizerek bir daha söyleyeyim ki iyice anlaşılsın.

İddianamede benim 2016’da yapılan 15 Temmuz darbesine katıldığının ilk “kanıtı” olarak 2010’da yani 15 Temmuz’dan altı yıl önce yayımladığım bir haber gösteriliyor.

Altı yıl önce yayımladığım haberle altı yıl sonraki darbeye nasıl katılmışım?

Savcı, bunu nasıl yaptığımı, gazetedeki çeşitli başlıkları sıraladıktan sonra aynen şöyle anlatıyor:

“Sanığın Balyoz darbe planı konusunu işlediği, bu şekilde Balyoz soruşturması başlatılarak Türk Silahlı Kuvvetleri içerisindeki terör örgütü mensubu olmayan tasfiye edilerek yerlerine örgüt mensubu subayların getirildiği ve devam eden süreçte örgütün Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde bu sözde soruşturmalarla kritik öneme sahip yerlere kendi mensuplarını yerleştirdiği...”

Bu karmakarışık cümleyi sizin için tercüme edeyim.

Ben 2010’da bu haberi yayınlayarak ordudaki örgüt mensubu olmayan yani FETÖ’cü olmayan subayları tasfiye etmişim, yer-

lerine örgüt mensubu subayları getirmişim ve TSK içindeki soruşturmalarla kritik yerlere örgüt mensuplarını yerleştirmişim.

Ben nasıl bir güce sahipsem subayları tasfiye ediyorum, yerine örgüt mensuplarını atıyorum, kritik pozisyonlara örgüt mensuplarını getiriyorum.

Bunların hepsini ben yapıyorum.

Sanki yazar değil de TSK Personel Dairesi Başkanım.

Ne Yüksek Askerî Şûra var, ne hükümet var, ne başbakan var, ne cumhurbaşkanı var.

Bir tek ben varım.

Altı yıl boyunca ordunun içinde her istediğimi her istediğim yere yerleştiriyorum.

Böylesine gayri ciddi bir suçlamayla ben müebbet hapisle yargılanıyorum.

Savcı, daha önceki duruşmalarda bu suçlamalara verdiğim cevapları okumadığı gibi Anayasa Mahkemesi'nin "haberini" suç sayılmayacağını belirten kararını da okumamış.

Ya da okumuş ama ne benim açıklamalarıma ne de Anayasa Mahkemesi'nin kararına aldırıyor.

Onun bir görevi var: Erdoğan'ın muhaliflerini hapsedmek.

Bunun için de utanmayı bir kenara bırakıp bu tür gülünç saçmalıkları kanıt diye yazmak zorunda.

Siyasi iktidar, 15 Temmuz'u yargıyı kullanarak sulandırmak ve gerçekleri saklamak istiyor, uydurma suçlamalarla şiddet ve korku yaymaya çalışıyor derken tam da bunu söylüyordum işte.

Savcının bu çaresiz çırpınışları yargının can çektiğinin açık kanıtı.

15 Temmuz darbesinin sorumluları, ordu içinde tasfiye ve tayinleri yapanlarsa savcının o tayin ve tasfiye kararlarının altındaki imzaların sahiplerini yargılaması gerekir.

Onlardan hiçbirini görüyor musunuz bu salonda?

O kararnamelerin hepsinin altında imzası bulunan Tayyip Erdoğan sanık sandalyesinde oturanlar arasında var mı?

Yok.

Çünkü savcı için önemli olan gerçek sorumluları bulmak değil.

Onun görevi gerçek sorumluları koruyup sorumlu olmayanları suçlayarak gerçekleri gözlerden saklamak.

“Kanıtı ihtiyaç yoktur, biz her istediğimizi müebbetle yargılayıp hapsederiz” algısını topluma yayarak korkunun köklerini sulamak, dehşeti beslemek, Erdoğan’ın istediği baskı yönetiminin yolunu açmak.

Savcının bu acayip iddiaları benim suçlu olduğumu kanıtlamaz ama yargının can çektiğini kanıtlar.

Benim “darbeci” olduğumun ikinci “kanıtı” da birincisi kadar acayip.

Savcı belli ki hem tembel hem kötü niyetli.

Bizim savunmalarımızı hiç okumamış.

Yalan söylediğini daha önce kanıtladığım açıkça sahtekârlık yapan bir yalancı tanığın ifadesine göre Alaattin Kaya, Fetullah Gülen’le benim ve Mehmet Altan’ın arasındaki ilişkileri sağlıyor muş ve biz Kaya’yla “sık sık” görüşüyormuşuz.

Bu davanın dosyasında bizim on yıllık telefon kayıtlarımızın dökümü var.

“Sık sık” görüştüğümüz Kaya ile biz on yılda kaç kere konuşmuşuz?

Ben 10 yılda Alaattin Kaya ile iki kere konuşmuşum, Mehmet Altan da bir kere konuşmuş.

Savcı buna ‘sık sık’ diyor.

Ve bu iddiayı bizim 15 Temmuz darbesini yaptığımızın kanıtı olarak iddianameye yazıyor.

Müebbet hapsimizi isteyen dosyada bu da ‘kanıt’ diye yer alıyor.

Bu iddianame, Norveçli bir gazetecinin yazdığı gibi bu dönemin tarihî belgelerinden biri olacak gerçekten.

Başka bir tanığın ifadesine göre de Kaya, 17-25 Aralık 2013 tarihine kadar Taraf Gazetesine gelerek bana belgeler getirmiş.

Savcı aynı iddianamede benim 2012’de Taraf Gazetesi’nden ayrıldığımı da yazıyor.

Kendi yazdığını bile okumuyor bu savcı.

2012’de gazeteden ayrılan adama 2013’te belge nasıl gelebiliyor?

Mantıklı bir açıklaması var mı?

Yok.

Savcının bizi suçlarken mantıklı olmak gibi bir derdi var mı?

Yok.

Böyle saçmalıklarla yargı olur mu?

Olmaz.

Ama bizde oluyor mu?

Oluyor.

Niye oluyor?

Çünkü iktidarın vurduğu yargı can çekişiyor. Savcının iddiasına göre Kaya beni ziyarete geliyormuş, o ziyarete geldikten sonra da ben AKP'yi eleştiriyordum.

İşte benim söylediklerimi en net kanıtlayan cümlelerden biri bu.

Savcı, AKP'yi eleştirmeyi "bir darbecilik kanıtı" olarak görüyor ve bunu yaptığım için hapisanede ölmem gerektiğini söylüyor.

Savcının bu iddiası 15 Temmuz'dan sonra bu ülkede yaşananların berrak bir özeti.

AKP'yi eleştiriyorsan darbecilikten yargılanırsın.

AKP'yi eleştirmek darbe sayılır.

Bu kadar açık.

Bunların ardından "darbeye katılmamın kanıtları" olarak üç yazım geliyor.

"Mutlak Korku" başlıklı bir yazı yazmışım ve "sanırım kötü bir piyesin son perdesini seyrediyoruz. Bedeli biraz ağır oluyor ama biteceğini bilmek gene de iyi" demişim.

Daha önceki ifademde de söylemişim:

Bugün de aynen böyle düşünüyorum.

Bu AKP iktidarı gidecek.

Yargının ve adaletin çökertildiği bu düzen sürgit devam etmez.

Darbeci olduğumun “kanıtı” olan ikinci yazı “Ezip Geçmek” başlığını taşıyor.

Önce bu yazıyla ilgili hukuk tarihine geçeceğini düşündüğüm bir gerçeği açıklayayım.

Bu mahkeme beni bu yazıdan dolayı iki ayrı davada yargılıyor. Aynı yazı için iki ayrı dava açılıyor aynı mahkemede ve aynı yazı iki kere yargılanıyor.

Bu davada bu yazı benim FETÖ destekçisi bir “darbeci” olduğumun kanıtı, ikinci davada “PKK destekçisi” olduğumun kanıtı.

Aynı yazıyla hem FETÖ’cü darbeciyim hem PKK’lı teröristim.

Bu siyasi iktidardaki ve bu savcılardaki “yazı” korkusu nasıl bir korkudur?

Bir yazıda hem darbeciliği hem teröristliği, hem dinciliği hem Marksistliği görmek için bir insanın nasıl bir ruh hâline sahip olması, nasıl bir paranoyaya esir düşmesi gerekir?

Ben bu yazıyı Erdoğan’ın “iç savaş çıkarsa çıksın, ezip geçeriz” sözleri üzerine yazdım ve iç savaşın korkunç bir şey olduğunu, istenecek bir şey olmadığını söyleyerek, iç savaşın nasıl bir dehşet olduğunu anlattım.

Savcının bu yazıyı suçlama biçimine, kullandığı sözcüklere bayıldığımı söylemeliyim.

Ben bu yazıda darbe girişimini “çağrıştırıcı,” kelime bu, “çağrıştırıcı” bir ifade kullanmışım.

Darbe girişimini “çağrıştırıcı” ifade ne demek?

Ne tür bir suç bu?

Savcı burada durmuyor, devam ediyor.

Bu yazıyı yazdığıma göre ben “Cumhurbaşkanlığı Külliyesinin hedef alınması eylem planını” önceden biliyordum ve bu eylemi kast ederek cumhurbaşkanını tehdit etmişim.

Bir savcı “darbeyi biliyordun” dediği zaman benim bu bilgiyi kimden, ne zaman, nasıl, nerede aldığımı kanıtlarıyla ortaya koyması gerekir.

Kim, ne zaman, nerede, niye bana gelip “biz sarayı bombalayacağız, sen bir yazı yazıp bunu açıkla” demiş?

Hangi çatlak bir yazara gidip nereleri bombalayacağını anlatır?

Savcı bunların cevabını veriyor mu?

Elbette vermiyor.

Böyle bir cevaba gerek olduğunu bile düşünmüyor.

“Darbe girişimini çağrıştırıcı” bir ifade kullandığımı söylemek savcıya göre “kanıt” yerine geçiyor.

“Sizin darbeyi çağrıştırdığınızı düşünüyorum Ahmet Bey, hadi gidip hapisanede ölün şimdi.”

Savcı bunu söylüyor.

“Yargı çürüdü” derken bu ciddiyetsiz düşmanlığı söylüyorum işte.

Darbeciliğime kanıt olarak gösterilen üçüncü yazı da ‘‘Mon-tezuma’’ başlıklı yazı.

Bu yazıda nasıl darbecilik yapmışım?

Erdoğan’a diktatör diyerek, yönetimden gideceğini söyleyerek toplumu darbe girişimine hazırlamışım.

İşte bu sözler, bugün yargının ne durumda olduğunu gösteriyor.

Savcıya göre Erdoğan’ı eleştirmek, ona ‘‘diktatör’’ demek, iktidardan gideceğini söylemek ‘‘darbe yapmak’’ demek.

Erdoğan’ı eleştiriyorsan darbecisin.

Erdoğan eleştirilemez.

Yasak.

Eleştiren hapse atılır.

Peki, ne tür yöneticileri eleştirmek hapisle cezalandırılır?

Fransa Cumhurbaşkanı, İngiltere Kraliçesini, Almanya Başbakanını eleştirdiği için darbecilikle suçlanıp hapse atılan kimse var mı?

Yok.

Zaten bu kadarcık bir kıyaslama bile durumu açıklamaya yetiyor.

Şimdi utanmazlığın zirvelerinden birine geliyoruz.

FETÖ’cü olduğu söylenen iki kişi kendi aralarında mesajlaşıyorlar.

Kendilerine yönelik insan hakları ihlalleri olduğunu ve bunu topluma nasıl duyuracaklarını konuşuyorlar.

Biri diyor ki “bu ihlalleri biz açıklamayalım, üst kesime verelim, onlar açıklasın.”

Öbürü anlamıyor, “üst kesim ne?” diye soruyor.

Diğeri “Altanlar, Taha Akyollar, milletvekilleri, hukukçu akademisyenler” diyor.

Başka isimler de sıralıyor ama bu belgeyi dosyaya koyan savcı o isimleri silip saklıyor.

Böylece, bütün demokrat aydınlara raporu iletmek istemelerini sanki özel birilerine bu raporu vereceklermiş gibi göstermeye uğraşılıyor.

Şimdi iki kişi kendi aralarında konuştuklarında, bu konuşmada adı geçenler müebbetlik darbeci mi oluyor?

Ve geliyoruz Can Erzincan TV’de Nazlı Ilıcak’ın Mehmet Altan’ın ev sahipliği yaptığı ve benim konuk olarak katıldığım konuşmaya.

Önce şunu söylemek istiyorum.

O programda konuşmanın neredeyse yüzde 95’ini ben yaptım. Ilıcak’la Mehmet Altan birkaç cümle söylediler.

Suçlayacaksanız beni suçlayacaksınız.

Ilıcak’la Mehmet Altan’ı niye suçluyorsunuz?

Suçluyorsunuz çünkü onlar da muhalif, ne söyledikleri önemli değil.

Şimdi size bu konuşmayı suçlayan savcının suçlamak için kullandığı kelimeleri sıralayayım:

“Söylemlerde bulunarak,” “yorumlarda bulunarak,” “bu söylemlerle...”

Yani ben “darbecilik” suçunu “söylemlerde” ve “yorumlarda” bulunarak gerçekleştiriyorum.

Bu savcı darbeyi ne sanıyor?

Darbe “yorumlarla” yapılmıyor, silahlarla yapılıyor.

Sadece diktatörlüklerde, toplumun korku ve şiddetle yönetildiği ülkelerde “yorum” silah olarak görülüyor.

Türkiye de ne yazık ki böyle bir ülke oldu işte.

Ben o konuşmadaki bütün “söylem” ve “yorumlarımı” bugün de aynen düşünüyorum.

Peki, bu korkunç “darbeci” söylem ve yorumlar neymiş?

Birinci Ordu’daki Balyoz seminerinin “darbe girişimi” olduğunu söylemişim.

Evet, bugün de öyle düşünüyorum.

Ayrıca Başbakan’la Yargıtay Başsavcısı da benim gibi düşünüyor.

Onları da müebbetle yargılayacak mısınız?

Türkiye’de “ifade özgürlüğü olmadığını” söylemişim.

Aman Allah’ım, ne korkunç bir darbecilik!

Bu ülkede ifade özgürlüğünün kısıntısı yok.

İfade özgürlüğü olsa biz niye “söylem” ve “yorumlarımız” nedeniyle yargılanalım?

Erdoğan için “hakaretvâri” söylemlerde bulunmuşum.

Daha önce de söyledim, “hakaretvâri” diye bir suç yok.

“Hakaretvâri” söylemlerden dolayı bir insan darbeci olabilir mi?

Bu program 14 Temmuz gecesi gerçekleşti.

Savcının söylediğine göre ben bu programda darbe olacağını beyan etmişim.

Savcının sözleri aynen şöyle:

“Darbenin gerçekleşeceğini beyan etti.”

Bu cümle bu genç savcının boynunda bir ömür lanetli bir çan gibi asılı kalacak.

Başka hiçbir şeyden yargılanmasa bile bu cümleden dolayı yargılanacak.

Çünkü bu çok açık bir yalan.

Benim konuşmamda öyle bir cümle yok.

Olamaz da zaten.

Savcı orada oturuyor, göstereyim bakayım “darbenin olacağını beyan ettiğim” cümleyi.

Gösteremez.

Yok çünkü.

Zavallı biçâre suç bulmak için kıvranmış, hiçbir şey bulamayınca da “uydurayım bari” demiş ve uydurmuş.

Öyle temelsiz bir yalan söylüyor ki yalan olduğu bir dakikada ortaya çıkıyor.

Ona sormayacaklar mı “nerede o cümle” diye?

Bir gün soracaklar.

Bu yalanı söylüyor, sonra kendi söylediği yalanın üstüne bir mantık inşa ediyor.

“Darbe olacağını beyan etti, darbenin olacağını darbecilerle işbirliği olmadan bilemez, demek ki darbeci” diyor.

Olmayan bir cümleyi var gibi gösteriyor, sonra da bu yalana dayanarak bir suçlama uyduruyor.

Ve zavallı yargı yerlerde kıvranarak can çekişiyor.

Zıpkını ciğerlerine saplayan da kendi savcısı.

Ben o programda yıllardan beri söylediğimi söyleyerek “eğer askeriye sivillerin denetiminden çıkarırsanız darbenin yolunu açarsınız” dedim.

Otuz yıldan beri söylüyorum ben bunu.

Bugün de aynen böyle düşünüyorum.

Bunu söylemek suç mu?

Koyduğum ölçü yanlış mı?

Ben bunu yıllarca söylememiş miydim?

Biz o programda “iki yıl sonra seçim olacağını” söyleyerek o seçimle ilgili yorumlarda bulunduk.

Bu dava, dava dosyasına göre ismi belirtilmeyen birinin ihbarıyla başladı.

İhbarcı, ihbar mektubunda “iki yıl sonra Erdoğan’ın gideceğini söylüyorlar, nereden biliyorlar” diyor.

İhbar mektubu dosyada duruyor.

İhbarcı doğru söylüyor, ben Erdoğan’ın iki yıl sonra seçimlerde gideceğini söyledim.

İhbarcı bunu söylemenin suç olmadığını bilmiyor.

Savcı bunu söylemenin suç olmadığını bildiğinden yalan söylüyor.

Şimdi biz bu yalanlara dayalı davaya âdil yargılama mı diyeceğiz?

Bu davanın ne kadar boş olduğu savcının yalan söylemek zorunda kalmasından belli zaten.

Siz bize karşı “15 Temmuz darbesini siz yaptınız,” “anayasayı şiddet ve cebirle değiştirmek istediniz” diye dava açarsanız yalan söylemekten başka çareniz kalmaz.

Aslında çok ilginç bir durum var karşımızda.

O kadar açık bir şekilde suçsuzuz ki savcının bizi suçlamak için söylediği yalan doğru olsa bile suçlanamayız.

Öyle sağlam bir yerde duruyoruz ki yalanlarınızla bile bize ulaşamıyorsunuz.

Hakkımızda “suç” diye uydurduğunuz söz bile suç değil.

Yargıtay’ın açık kararı var çünkü.

“Darbeyi önceden bilmek suç değil” diyor.

Zaten böyle bir suç olsa, herkesten evvel darbeden dört ay önce darbenin olacağını yazan gazetecinin yargılanması gerekirdi.

Ama o yargılanmıyor, biz yargılanıyoruz.

Niye?

Çünkü darbeyi dört ay önce yazan adam Erdoğan’ın dalkavuşu, biz muhalifiz.

Bugün Türkiye’de “suçu” ve “suçsuzluğu” belirleyen tek bir kriter var.

Erdoğan yandaşıysan ne yaparsan yap suçsuzsun, istersen adam vur.

Erdoğan muhalifiysen ne yaparsan yap suçlusun, istediğin kadar hukuku savun.

Bu davaya Birleşmiş Milletler “tiyatro” diyor.

Haksız da değiller.

Bu dava, “ifade özgürlüğünü” güvenceye alan Anayasa’ya aykırı.

“Anayasayı zorla değiştirme” suçunda cebir ve şiddet arayan yasaya aykırı.

Bu yasa maddesinin, “cebir unsuru bu maddeye fikir özgürlüğünü korumak için konmuştur” denilen gerekçesine aykırı.

Yargıtay’ın “cebir ve şiddet bu suçun unsurunu oluşturmaktadır. Bu nedenle anayasal düzenin değiştirilmesine yönelik teşebbüsün ancak cebir ve şiddet kullanılarak yani bireylerin iradeleri

zorlanmak sûretiyle ifsat edilerek gerçekleştirilmesi gerekir” diyen kararına aykırı.

Kısacası, bu dava Anayasa’ya, yasaya ve Yargıtay kararına aykırı olarak sürdürülen bir dava.

Herhangi birinin bu suçtan yargılanabilmesi için ya “cebir ve şiddet” uygulaması ya “cebir ve şiddet uygulayan” birine emir vermesi ya da böyle birinden emir alması gerekir.

Cebir ve şiddet uygulamış mıyız?

Hayır.

15 Temmuz’da “cebir ve şiddet” uygulayan birine emir vermiş miyiz?

Hayır.

15 Temmuz’da herhangi bir eyleme katılmak için “cebir ve şiddet” uygulayan birinden emir almış mıyız?

Hayır.

O zaman bu dava zaten daha baştan açılmaz. Suçun hiçbir unsuru oluşmamış.

Ama bizim için tehlikeli olan da bu.

Hukuken asla olmaması gereken bir davada “müebbetle” yargılanıyoruz.

Bu durum, ortada “yargının” olmadığını, yargının komada olduğunu gösteriyor.

Yargının olmadığı bir yerde âdil biçimde yargılanmak da pek mümkün değil.

Anayasayı ve yasaları dinlemeyen bir grubun esiriyiz biz.

Bu mahkemede kimse Anayasa'yı, yasaları, Yargıtay'ı ciddiye almıyor.

Söylediklerimiz, açıklamalarımız, kanıtlarımız bu mahkemede oturanların kulaklarına ulaşmıyor.

Bu gerçeğin biz de farkındayız, dünya da farkında.

Bu davayı izleyen herkes bugünkü Türkiye'nin röntgenini görüyor.

“Yargının ölümünü” bütün dünyaya açıklayan, bütün dünyayı Türk yargısının cenaze törenine davet eden bu dava bile tek başına bir dikta rejimi oluşturmak için 15 Temmuz'un nasıl bir manivela gibi kullanıldığını kanıtlıyor.

İttihatçıların 31 Mart'ı sonuna kadar sömürmesi ve asla o ayaklanmayı sorgulatmaması gibi bugünkü iktidar da 15 Temmuz'u sonuna kadar sömürüyor ve darbenin gerçeklerini asla sorgulatmıyor.

Peki, 15 Temmuz'dan sonra fragmanlarını izlediğimiz dikta rejimi bu davalar aracılığıyla kurulabilir mi?

Bu davaların yarattığı korku dalgası iktidarın kaygısını dikta kıyılarına ulaştırır mı?
Ulaştırmaz.

Faşizm pahalı bir iştir çünkü.

Şiddet ve korku yönetimi parasız sürmez.

Şiddet ve korkunun patronu olmak istiyorsanız, ezdiğiniz insanlara para vermek, onlara korkaklıklarını sineye çekmelerini sağlayacak bir refah bağışlamak zorundasınız.

Erdoğan devleti ve ekonomiyi batırdığı için elinde para kalmadı.

Zaten o yüzden devletin malını, mülkünü, toprağını, vakıfını haraç mezat satıp, ona istediği diktatörlüğü vereceğini düşündüğü seçimlere kadar kendisini taşıyacak parayı bulmaya uğraşıyor.

80 Günde Devriâlem romanının kahramanı Phileas Fogg gibi kömürü biten gemisini son limana ulaştırmak için geminin bütün kaplamalarını söktürüp yaktırıyor.

Son limana varırsa elinde bir devlet gemisi değil, suyun üzerinde duramayan bir iskelet kalacak.

Amacına ulaşmak için devleti yakıyor.

Ama bu para da yetmiyor.

Halk gittikçe fakirleşiyor, Türk parasının değeri düştükçe düşüyor, pahalılık alabildiğine artıyor.

O zaman Erdoğan bütün yetersiz politikacıların sarıldığı son silaha sarılıyor, milliyetçiliğe.

İnsanlığın ortak budalalığı olan milliyetçilik, siyasetin bedava yakıtıdır.

İnsanlar, hiçbir çaba sarf etmeden, hiçbir şey yaratmadan, daha doğuştan sahip oldukları kimliklerle “değerli” sayılmaktan hoşlanırlar.

Yönetimler hukuktan, adaletten, refahtan uzaklaştıkça da milliyetçilik haykırışları artar.

Ama Erdoğan’ın bu “bedava” yakıtı kullanması da çok kolay değil.

Milliyetçiliği coşturmak ve bunun üzerinden destek sağlamak için bütün ülkelerle kavga ediyor, hepsine hakaretler yağıdırıyor.

Tabii, burada da bir çıkmazla karşılaşıyor.

Türkiye'nin sadece varlığını sürdürebilmek için bile her yıl dışardan gelecek yüz milyarlarca dolara ihtiyacı var.

Bu parayı sürekli kavga ettiği, hakaretlere boğduğu ülkelerden nasıl alacak?

Şiddeti, korkuyu ve milliyetçiliği sürdürmek istediği sürece Türkiye'nin ihtiyacı olan parayı bulamayacak.

Ve milliyetçilikle pansuman yapamayacağı kadar derin fakirlik yaraları açılacak.

Faşist bir diktatörlüğe giden bütün yollar kesik.

Bu gerçekleri AKP'nin yöneticileri de görüyorlar, iktidarlarını kaybetmeye yaklaştıklarını anlıyorlar.

İttihatçıların da kullandığı “son çareyi” tedavüle sokmayı, şiddeti sokak cinayetleri boyutuna yükseltmeyi düşünmeye başlıyorlar.

Son çıkarttıkları ve değiştirmeyi inatla reddettikleri Kanun Hükmünde Kararname ile muhaliflerin “sokaklarda öldürülmesini suç olmaktan çıkarmanın” yolunu bunun için açıyorlar.

Bu çıldırmışlığın ürkütücü belirtileri bütün ülkeyi sarsan bir top mermisi gibi patladı insanların zihninde.

Bu hamle, sadece muhalifleri değil, AKP'nin akli başındaki seçmenini de ürküttü.

Çünkü bu, bir iç savaş ihtimalini bu toplumun geleceğine yazmak demek.

O nedenle AKP'nin desteği azalıyor.

Oyları düşüyor.

Her geçen gün bu nedenle toplumun aklı başındaki kesimlerinden uzaklaşıp, daha kolay kandırıp kışkırtabileceklerini düşündükleri lumpen kesimden kendilerine bir taban oluşturmaya çalışıyorlar.

Hem üslupları hem kadroları lumpenleşiyor.

Bunun sonucunda ülkede mafyalaşma ve ideolojisiz lumpen bir anarşi artıyor, ülkenin her yanında gruplar arasındaki lumpen çatışmaların, mafya baskınlarının, cinayetlerin çoğaldığını görüyoruz.

Türkiye'nin siyasi iktidarın bu yolda yürümesine, bütün ülkeyi de kendisiyle birlikte sürüklemesine izin vereceğini sanmıyorum.

AKP'nin kurucularından olan eski cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de son kararnameye karşı çıkması ve geri adım atması tehlikeyi gören ve huzursuzlaşan AKP tabanının genişlediğini kanıtlıyor.

Siyasi iktidar üstünde durduğu toprağı korkuyla suluyor ama bu korku onun üstünde durduğu zemini gevşetiyor, kımıldayan, kayganlaşan bir kumula çeviriyor.

Yargıyı öldürdüğü için de toprağın gevşemesini önleyecek, bir anlamda Türkiye ile birlikte kendilerini de kurtaracak bir imkân ortadan kayboluyor.

Beni suçladıkları yazımda söylediklerimi bir daha söyleyeceğim:

Kötü bir piyesin sonuna geliyoruz.

Ne olduğu belirsiz alçakça ve ahmakça bir darbenin açtığı yoldan, muhalifleri hedef alan muğlak suçlamalarla ve öldürülmüş bir yargıyla gidilebilecek yolun sonu yaklaşıyor.

Siyasi iktidar ya bu yoldan geri döner...

Ya da muhaliflerinden önce korkuyla ruhlarını çürüttüğü kendi tabanı, daha fazla çürümenin yok olmak anlamına geldiğini anlayarak onu iktidardan indirir.

Siyasi iktidar, muhalefeti sindirip susturmaya uğraşıyor, muhaliflerini hapse atıyor ama onun iktidarını bitirecek olan, o korkuyu muhalefetten daha fazla hisseden, üstelik bu korkuyu dışarı vuramayan AKP tabanı olacak.

AKP tabanının sessizliğı içinde ne tür bir pişmanlığın, korkunun, endişenin, öfkenin, hayal kırıklığının biriktiğini hiç kimse görmüyor.

Erdoğan için asıl büyük tehlike muhaliflerinin sesleri değil, kendi taraftarlarının sessizliğı.
Shakespeare'yen bir üslupla söylersek:

-- O sessizlikten kork Erdoğan.

O sessizliğin içinde aç çocukların gözleri var.

Mum gibi beyazlaşmış işsizlerin solgun yüzleri var.

Çocuklarından utanan başı öne eğik babaların kederli bakışları var.

Mutsuz annelerin bastırılmış hıçkırıkları var.

Sesleri susturmanın bir yolu bulunur belki.

Sessizliğı nasıl susturacaksın?

Bütün toplum mutsuz.

Türkiye, çıldırmış bir iktidarı, bir uçurumun kenarında sallanan bir adam gibi ürpertiyle izliyor.

Bu gerçekleri endişeli gözlerden saklamak için de bu dava gibi davalar açılıyor.

Anayasa, yasa, Yargıtay dinlemeyen bir yargı siyasi iktidarın emirlerine uyarak bizi “hapishanede öldürmek” için yargılıyor.

Müebbet demek hapishanede ölmek demek.

Bizim için istenen de hapishanede ölüm.

Tarihin bize gösterdiği bir gerçek var.

Hangi zorba haksız uygulamalarla muhaliflerini cezalandırdıysa, aynı cezalarla kendisi de karşılaşmıştır.
Giyotine gönderen giyotine gitmiş, hapseden hapsedilmiş, sürgüne yollayan sürülmüştür.

Zorbaların verdikleri cezalar, kendi kader haritalarında da ulaşılacak bir menzil olarak işaretlenmiştir.

Şimdi siz beni hapiste öldürmek istiyorsunuz.

Bütün bu gerçekleri anlattıktan sonra ben size diyorum ki:

Ben hapishanede ölmeye hazırım.

Ve size soruyorum:

Ya siz?

Siz de hapishanede ölmeye hazır mısınız?

Çünkü vereceğiniz ceza sizin kader haritanıza da aynen kaydedilecek.